



Пейо Яворов

Сонет

Към север беше моя път,  
а ти отиваше на юг;  
следи – заличи ги прахът,  
не чуем днес един за друг.

Но мой сърдечен идеал,  
звездице светла в нощен мрак,  
живот и младост – бих ги дал,  
да можех да те видя пак.

Мечта суетна... А в гърди  
за мъка не остава мощ,  
че там скръбта всечасно бди.

И съм обърнал нощ на ден,  
денят обърнал съм на нощ –  
за тебе сявга нажален...

КРАЙ

Източник: Словото

**Публикация**

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев  
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7175>]